

Ο Μέσος Έλληνας

Του Βέτασιου Λ. Ελευθέριου

Πάντα ηχούσε παράξενα στα αυτιά μου η έκφραση «Μέσος Έλληνας». Είναι δυνατόν αναρωτιόμουν να υπάρχουν μέσοι άνθρωποι, λες και οι υπόλοιποι είναι σύνθετοι και ...διακεκομμένοι. Αφήνοντας αυτά τα ερωτήματα κατά μέρος θα ήθελα να σας τονίσω ότι ο όρος «μέσος Έλληνας» μου προκαλεί σήμερα μια αποστροφή, για να μην πω ότι είναι μια ύβρις. Αν κάποτε ο απεχθής πλέον αυτός όρος απεικόνιζε τον μέγιστο κοινό παρονομαστή μιας κοινωνίας και βοηθούσε στην εξαγωγή κάποιων συμπερασμάτων μέσω των κοινών χαρακτηριστικών, σήμερα απεικονίζει μίαν υποτιμητική ματιά προς ένα ευρύτατο κοινωνικό σώμα εκ μέρους όσων θεωρούν ότι δεν ανήκουν σ' αυτό. Σε παλαιότερες εποχές θα λεγόταν απλώς...μάζα. Σήμερα η διαδικασία προσαρμογής στις νέες συνθήκες αναγκάζει κάποιους να χρησιμοποιούν μια πιο κομψή (;) γλώσσα για να περιγράψουν αυτό που στην ουσία σιχαίνονται: την πλέμπα, τον μέσο όρο, τον μέτριο, τον μέσο... Έλληνα.

Μέσος Έλληνας είναι όλα και όλα όσα δεν ανήκουν στην οικονομική και πνευματική υψηλή κοινωνία. Μέσος Έλληνας είναι οι αυτόπτες μάρτυρες των ριάλιτι σόου. Μέσος Έλληνας είναι τα νεαρά παιδιά που ψάχνουν το μέλλον τους στα «μαντριά» των τηλεπαιγνιδιών ακριβώς για να πάψουν να είναι μέσοι Έλληνες. Μέσος Έλληνας είναι αυτός που περιμένει το λεωφορείο με τις ώρες. Μέσος Έλληνας είναι οι ορδές των αργόσχολων φραπέτζηδων στα πολυσύχναστα cafe bars. Μέσος Έλληνας είναι τα χιλιάδες άτομα που κάνουν πλατνένιες και χρυσές ατάλαντες και άμουσες καλλιτέχνιδες. Μέσος Έλληνας είναι όσοι αγοράζουν τριαντάρες τηλεοράσεις για να βλέπουν το «Αποκλειστικά» και το «Super Star» του μεσημβρινού τηλεοπτικού προγράμματος. Μέσος Έλληνας είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι

που «κέρδισαν» το πακέτο προσφοράς για ένα σαββατοκύριακο στην Ύδρα, οι χρήστες του internet που ξημεροβραδιάζονται στα chat room χυδαιολογώντας και επιδιδόμενοι σε έναν άνευ προηγουμένου πνευματικό αυνανισμό, οι ιδιοκτήτες εκατοντάδων αυτοκινήτων με τους κοτσαδόρους που υπαινίσσονται σκάφη, όλοι αυτοί που θέλουν να φαίνονται ψαγμένοι και περπατημένοι, οι κάτοχοι μάστερ, πάστερ, λάστερ από τα εγχώρια κολέγια που ετοιμάζουν εαυτούς για στελέχη, όσοι διαιωνίζουν το είδος αδιαφορώντας για το τι έχουν να προσφέρουν οι ίδιοι σε ένα παιδί, οι νεκροί των τριημέρων, οι ζωντανοί των (εργάσιμων) πενηθμέρων...

Μέσος Έλληνας είναι ο Έλληνας του καναπέ, του φραπέ, του ωχαδελφισμού. Μέσος Έλληνας είναι αυτός που ζει, φέρεται και αισθάνεται σαν νεόπλουτος, αρνούμενος πεισματικά να καταλάβει ότι ο όρος συμβολίζει τον «αρχοντοχωριάτη» του Μολιέρου. Μέσος Έλληνας είναι ο εύκολα αγόμενος και φερόμενος, που η εξουσία τον θεωρεί ένα εύπλαστο τίποτα.

«Τα κενά δοχεία ηχούν περισσότερο» λέει μια λατινική ρήση, καυτηριάζοντας την κενή ευτυχία, την «κενοκρόταλη δόξα», όπως την λέει ο Νίτσε. Όμως ο ήχος τους δεν είναι διαρκής. Κάποτε σβήνει τελείως. Αυτή είναι η αναπόφευκτη μοίρα μιας κούφιας ευτυχίας. Αυτή την ευτυχία, λοιπόν, διαχειρίζεται σήμερα ο «μέσος Έλληνας», χωρίς δυστυχώς να προσπαθεί να μορφωθεί περισσότερο, να καλλιεργηθεί, να ανοίξει τους οριζόντες του, να σκεφθεί, να αναλύσει και να προβληματιστεί. Αν τα κάνει, ίσως τότε πάψει να είναι μέσος Έλληνας. •